

ชื่อเรื่องการค้นคว้าแบบอิสระ การรับรู้ความสามารถของตนเองกับความสามารถในการเอาชนะอุปสรรคของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและอาชีวศึกษา
ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดลำปาง

ผู้เขียน นางสาวชมพูนุช เตชะนัคดา

ปริญญา วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา)

อาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าแบบอิสระ
รองศาสตราจารย์สงคราม เชาวน์ศิลป์

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงสำรวจครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการคือ (1) เพื่อทราบการรับรู้ความสามารถของตนเองและความสามารถในการเอาชนะอุปสรรคของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและอาชีวศึกษาในเขตอำเภอเมือง จังหวัดลำปาง (2) เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและความสามารถในการเอาชนะอุปสรรคของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและอาชีวศึกษาในเขตอำเภอเมือง จังหวัดลำปาง ที่มีปัจจัยส่วนบุคคลแตกต่างกัน (3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเองและความสามารถในการเอาชนะอุปสรรคของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและอาชีวศึกษาในเขตอำเภอเมือง จังหวัดลำปาง กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและนักเรียนอาชีวศึกษาในเขตอำเภอเมือง จังหวัดลำปาง จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 3 ชนิด คือ (1) แบบสอบถามปัจจัยส่วนบุคคล (2) แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเอง (3) แบบวัดความสามารถในการเอาชนะอุปสรรค

ผลการวิจัยพบดังนี้

1. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและนักเรียนอาชีวศึกษา มีการรับรู้ความสามารถของตนเองและความสามารถในการเอาชนะอุปสรรคแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 ตามลำดับ

2. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและอาชีวศึกษาที่มีผลการเรียนต่างกัน และมีงานอดิเรกคือ ดูโทรทัศน์และไม่ดูโทรทัศน์ มีการรับรู้ความสามารถของตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่มีชั้นเรียนต่างกัน และมีงานอดิเรกคือ เล่นกีฬาและไม่เล่นกีฬา มีการรับรู้ความสามารถของตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่มีผลการเรียนต่างกันมีความสามารถในการเอาชนะอุปสรรคแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่มีชั้นเรียนและลักษณะการพักอาศัยต่างกัน มีการรับรู้ความสามารถของตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักเรียนที่มีปัจจัยส่วนบุคคลต่างกัน มีความสามารถในการเอาชนะอุปสรรคแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

4. นักเรียนอาชีวศึกษาที่มีชั้นเรียนต่างกัน และมีงานอดิเรกคือดูโทรทัศน์และไม่ดูโทรทัศน์ มีการรับรู้ความสามารถของตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่มีผลการเรียนต่างกัน และมีงานอดิเรกคือ เล่นกีฬาและไม่เล่นกีฬา มีการรับรู้ความสามารถของตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่มีผลการเรียนต่างกันมีความสามารถในการเอาชนะอุปสรรคแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. การรับรู้ความสามารถของตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายและอาชีวศึกษาในเขตอำเภอเมือง จังหวัดลำปาง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเอาชนะอุปสรรคอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .306$)

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

Copyright© by Chiang Mai University

All rights reserved

Independent Study Title	Self-efficacy and Adversity Quotient of High School and Vocational Students in Amphoe Mueang Changwat Lampang
Author	Miss Chompunuch Tachanatta
Degree	Master of Science (Counseling Psychology)
Independent Study Advisor	Assoc. Prof. Songkram Chowsilpa

ABSTRACT

The purposes of this survey research were (1) to know self-efficacy and adversity quotient of high school and vocational students, (2) to compare the difference among self-efficacy and adversity quotient of high school and vocational students among different individual factors, (3) to study a relationship among self-efficacy and adversity quotient of high school and vocational students. The samples were 400 high school and vocational students in Amphoe Mueang Changwat Lampang. The three measuring instruments were used in this research: Individual factors questionnaire, Self-Efficacy scale and The Adversity Response Profile.

The application of t-test, ANOVA and correlation techniques to analyze the data, the results were as follow.

1. The difference of self-efficacy and adversity quotient among high school and vocational students were at .05 and .01 level of significance respectively.

2. The high school and vocational students with different grade point averages, watching and non-watching TV., differed in self-efficacy at .05 level of significance. Also, the students who were different in class levels, playing sports differed in self-efficacy at .01 level of significance. The students with different grade point averages demonstrated .01 significantly different adversity quotient.

3. The high school students with different class levels and staying differed in self-efficacy at .05 level of significance but there were no significant differences of adversity quotient among different individual factors.

4. The vocational students with different class levels, watching and non-watching TV., differed in self-efficacy at .05 level of significance. Also, the students who were different in grade point averages, playing sports differed in self-efficacy at .01 level of significance. The students with different grade point averages demonstrated .05 significantly different adversity quotient.

5. There was a positive relationship between self-efficacy and adversity quotient, of students at .01 level of significance. ($r = .306$)